Світлій пам’яті її…

Як Данту, вічний образ Портінарі
І, як Петрарці, сяяв Лаври слід,
Мені зорить дівочий світлий вид
У життєвому смертному розгарі.

З ним тінню легко промину я в парі
Тоді, як піде вбогий людський рід
До Судії і щастя і обид.
На голос срібний і чіткий фанфари.

Там спинить ясний світ її очей
І брязк мечів і дикий рев людей,
Покличе в рай нічними жемчугами.

Почуєм Бога ми у небесах:
– Дарую вам Я знов Любов і Страх,
Живую землю чуйте під ногами.